

i sig; for at være retfærdigt og gennemførligt, og som i alt Fald ikke kunde rammes af de Klager, som have angrebet det gældende System. Det er Grunden for mig og ikke nogen som helst Lyst til at gøre Overbud. Det er, hvad jeg kunde ønske at udtale her. Jeg har saa bestemt som nogen hyldet et Ord, der jævnlig er faldet i denne Sal i gamle Dage, nemlig dette: Gamle Skatter ere gode, ny Skatter ere slette. Der er en stor Sandhed i dette Ord og ikke mindst netop for gamle Grundskatters Vedkommende, der i Menneskealderne have hvilet uforandrede. Hvori stikker da egentlig Fordelen ved de gamle Grundskatter? Jo, den stikker deri, at ingen, der yder Skat, kan andet end erkende, at han i Virkeligheden ved Erhvervelsen af Ejendommen har faaet Skattens Kapitalbeløb forud betalt. Efter et Par Menneskealderes Forløb tror jeg nok, at man kan sige, at der ikke er en Ejer i Landet — Besiddere af Fideikommissionsejendomme selvfølgelig undtagne — uden at han ved at erhverve sin Ejendom ved Køb, Skifte eller paa hvilken som helst anden Maade har købt sin Ejendom for saa meget mindre, som de faste Grundskatter repræsenterer. Men denne skønne Side derved falder jo bort, naar først hele den almindelige Mening — eller ikke *helt*, men den almindelige Mening i saa høj Grad har vendt sig derimod, som det er Tilfældet. Naar man nu efterhaanden har ladet sig forestille, at det kun er ret og billigt, at de gamle Skatter forsvinde, saa ere i mine Tanker ogsaa deres Berettigelse til at blive staaende forsvunden. Jeg ser ikke rettere, end at, naar vi nu lidt efter lidt i Løbet af 4 Aar være komne saa vidt, at der af alle de gamle Statsskatter kun vilde blive en ret ubetydelig Rest tilbage, efter at man havde overført en saa stor Del af dem til Kommunerne, som det efterhaanden er blevet gængs at forlange, vilde det kun have været et Tidsspørgsmaal, naar de sidste gik med. Altsaa med andre Ord, saa konservativ er jeg dog ikke, at jeg vilde anse det for rigtigt at holde paa det bestaaende, hvor rigtigt og retfærdigt det end er, længere, end det kan bestaa; men hvad jeg vilde anse for fornuftigt og ret konservativt under saadanne Forhold, det er at søge at faa skabt en Afløser for det gamle, som ikke blot er en Disposition over Pengene, men som i Virkeligheden kan kaldes en Reform, og som hviler paa et saa bredt og stærkt Grundlag, at det har Betingelser i sig for at kunne blive gammelt.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgensen: Det ærede kongevalgte Medlem har sikkert Ret i, at de mindre Jordejendomme ere forholdsvis af større Værdi end de større, men det, som bevirker, at de mindre Ejendomme have en forholdsvis større Værdi i Handel og Vandel, er det, at Ejerne af saadanne smaa Ejendomme, kunne udnytte deres egen og Familiens Arbejdskraft. Jeg mener derfor ogsaa, at dette maa være en Grund til, at man fritager disse smaa Ejendomme for en Del af Ejendomsskylden, idet dette falder sammen med Flertallets Forslag om at fritage personligt Arbejde for Skat.

J. Pedersen: Dersom Sagen havde ligget saaledes for, at vi her kun havde Valg mellem de samlede Forslag, der ere komne til os fra Udvalgets Flertal og Skattekommissionens samlede Forslag, vilde jeg have stemt for de sidste; den Sammenligning mellem de to Sæt af Skattelove, som maatte føre mig til det Resultat, skal jeg dog slet ikke indlade mig paa. Men saaledes foreligger Sagen jo ikke. Lands-tingets Udvalgs Flertal har sendt os tre Lovforslag. Det første af disse gaar ud paa resolut at stryge alle de gamle Grundskatter, der; som vi alle vide, hvile højest ulige, og i Stedet derfor at indføre en ny til under Halvdelen af de gamles Beløb, og saaledes fordelt, at den kommer til at hvile lige efter Ejendommenes Værdi. Dette Forslag har jeg ingen Sinde været i Tvivl om, hvorledes jeg skulde forholde mig til, naar der skal stemmes. Jeg indser meget vel, at der i dette Forslag, saaledes som det foreligger fra Flertallets Side, kan være noget at rette; jeg forstaaer godt, at der kan være Ønsker i den Retning, og at disse ogsaa kunne være meget vidtgaaende. Af det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (de Steensen-Leth) hørte vi jo for lidt siden et meget veltalende Foredrag om at stryge alle de gamle Grundskatter uden at sætte ny Grundskatter i Stedet. Jeg kan forstaa dette Ønske fra Grundejernes Side, men jeg vil blot minde om, at der er noget, der hedder at spænde Buen for højt. Jeg nærer nogen Frygt for, at hvis et saadant Forlangende ikke blot bliver stillet op, men bliver fastholdt, saa vil Resultatet blive det, som Resultatet plejer at blive af vore Skatteforhandlinger, at de løbe ud i Sandet. Derimod kunde der jo sikkert ikke være noget til